

Lisa
Rosenbeckerová

LITERSUM

POLIBEK
MÚZY

FRAGMENT

Litersum

Polibek múzy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Lisa Rosenbeckerová
Litersum – Polibek múzy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Lisa
Rosenbeckerová

LITERSUM

POLIBEK
MÚZY

FRAGMENT

Published by agreement with Ferly.
Copyright © 2019 by Drachenmond Verlag
Cover © Alexander Kopainski, 2019
Illustration © chempina / Shutterstock
Translation © Barbora Špundová, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-253-6192-4
ISBN 978-80-253-6221-1 (1. zveřejnění, 2023) (epdf)
ISBN 978-80-253-6222-8 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN 978-80-253-6223-5 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

Pro nejlepší mámu na světě

A decorative flourish consisting of symmetrical, swirling lines that frame the chapter title.

1. KAPITOLA

Jmenuji se Malou. Malou Wintersová. A jsem agentka s povolením rozdávat polibky.

S úsměvem na rtech jsem procházela knihkupectvím *Westwords* a bavila se tou představou. Tady se někdo příliš dlouho díval na filmy s Jamesem Bondem. Ale já se vážně cítila tak trochu jako tajná agentka, jak jsem tam tak stála zpola ukrytá za policí s knihami a sledovala svůj „cíl“. Eva – tak se jmenovala mladá žena na fotce, kterou jsem držela v ruce – se od doby, kdy byl tenhle snímek pořízený, dost změnila. Porovnávala jsem podobiznu s její reálnou verzí: Dlouhé vlasy barvy slámy měla stažené do drdolu, který se k ní hodil výrazně lépe. Silně nalíčená tvář působila rozhodně na víc než pětadvacet, což mi přišlo škoda. Vyzařovala z ní přirozená krása, nepotřebovala by temně šedé oční stíny ani růžový lesk na rty, aby zdůraznily její mandlové oči a plná ústa. Ale byla to ona, o tom nebylo sebemenších pochyb.

Opatrně jsem fotografii zastrčila do postranní kapsy kabelky, abych jí později mohla beze známky poškození vrátit zpátky do složky, ze které jsem si ji vypůjčila. Prsty jsem přitom zavadila o talisman, který jsem s sebou vždy nosila. Byl to starý přívěsek na klíče z plochého, hrubě otesaného kamene, velký asi jako můj malíček. Měl tvar profilu usmívajícího se muže, který se díval doleva – v oblasti týla obrys působil, jako by se na tom místě kousek ulomil. Také na nose jako by

chyběl malý kousíček. Potěšila jsem se s ním pohledem a dotkla se nerovného materiálu. Tenhle přívěsek byl jedinou památkou na otce, kterého jsem nikdy nepoznala. A přece právě kvůli němu jsem teď byla tady a chystala se udělat něco... smutného. Zakázala jsem si přemýšlet o svém jednání jako o něčem „zlém“. Protože tak to není.

Sloužíš vyšší věci.

Kousla jsem se do rtu. Už jsem začala sama opakovat slova paní Pattonové, abych se namotivovala. Takhle daleko jsem došla. Humor, který mi pomáhal takové situace zvládat, mě opustil.

Naposledy jsem stiskla talisman a zhluboka se nadechla. Bylo na čase vymyslet nějaký plán. Když jsem zvedla hlavu, Evu právě oslovila zákaznice s žádostí o doporučení na knihu. Obě se otočily k regálu před sebou a Eva začala zákaznici ukazovat různé tituly. To jim jistě ještě chvíli zabere. Jakmile bude Eva zase o samotě, začnu jednat.

Zamyšleně jsem z police před sebou vytahovala knihy, prolisťovala je a zase vrátila zpátky. Na chvilku mou pozornost upoutala obálka, na které se blýskal bizarní titul „Ukaž mi svou kočku a já ti řeknu, kdo jsi“. Opovržlivě jsem si odfrkla.

„Kdyby ten člověk viděl Sheldona, nejspíš by mě měl za dálkový ovladač k televizi a automatický doplňovač misky se žrádlem v jedné osobě,“ poznamenala jsem sama pro sebe. Můj kocour Sheldon mě opravdu potřeboval hlavně proto, aby mohl sledovat své oblíbené seriály – nejraději měl ty se superhrdiny v hlavních rolích – a u toho si mohl pochutnávat na něčem dobrém k snědku. Jinak to byl spíš nezávislý typ. Tedy pokud pomineme sem tam nějaké to drbání za ušima. A samozřejmě vynášení kočičího záchodu. Pokaždé, sotva se v podestýlce objevila byt' jen nepatrná troška čehokoliv vlhkého, začal přecházet po bytě sem a tam a ostentativně mňoukat. Puntičkář, ano, takový byl můj Sheldon. Ale měla jsem ho ráda a už jen při vzpomínce na něj jsem se musela pousmát. Srdce se mi sevřelo steskem po domově.

Probrala jsem se ze svého bloumání a bezmyšlenkovitě odložila knihu o kočkách a jejich pánících a paničkách zpátky do nejbližší police. Eva mezitím našťestí osaměla a začala rovnat zpřeházené knihy. Ve *Westwords* pracovala už přes pět let a na starosti měla především koutek *Chick-Lit*, který stál přímo před námi. Světlé, feminní barvy zářily z polic přetékajících titulů, které ve mně vyvolávaly směsici studu a pobavení. V posledních třech měsících Eva věnovala každý okamžik svého volného času sepsování vlastního humorného milostného románu, jehož téma mi vlastně nepřipadalo zase tak špatné. A přece se za chvilku postarám o to, aby se ten příběh nikdy nedostal na pulty knihkupectví.

Při tom pomyšlení jsem polkla. V takových chvílích jsem své poslání múzy nenáviděla. Být někým, kdo jedním jediným polibkem vymaže nápad na knihu a s ním současně i jeden životní sen.

A přitom zrovna ty studuješ literární vědu, vysmíval se mi můj vnitřní hlas. Okamžitě se znovu ohlásily křeče v břiše. Byly sice prázdniny, a tak jsem si nepotřebovala hledat žádnou výmluvu, abych se vyhnula přednáškám a svým spolužákům, ale až zase začne semestr... Zavrtěla jsem hlavou. Tím se budu zabývat, až to přijde.

Povzdechla jsem si a vykročila, protože odkládat to v konečném důsledku celou věc jen zhoršovalo. Jako obyčejný zákazník, co jen tak bloumá mezi regály, jsem přešla k Evě a stoupla si vedle ní. Usmála se na mě a ve mně se všechno stáhlo.

„Mohu vám nějak pomoci?“ Její hlas zněl jasně a vesele.

„Ne, děkuji. Spíš se jen tak rozhlížím.“ Ukázala jsem na knížky před sebou. Takhle zblízka bylo množství pronikavých barev téměř oslepující.

„I přitom člověk občas narazí na nečekaný poklad,“ odpověděla a mrkla na mě. Jestli to neudělám hned, už se k tomu neodhodlám. Vytáhla jsem modrozlutou brožovanou knihu z police ve výšce očí tak nešikovně, že vypadla na zem a strhla s sebou i několik sousedních titulů.

Třepotání papíru a tupá rána, s níž knihy dopadly na zem, mě zabořily u srdce.

„Ach ne! Omlouvám se,“ hlesla jsem a klesla na kolena.

„Nic se neděje, to se může stát každému. Žádný div, když tu máme knížky v policích tak napěchované,“ odpověděla Eva stále ještě s úsměvem a začala mi pomáhat knížky posbírat. Její tvář se ocitla těsně vedle mé a současně jsme se dostaly mimo dohled ostatních zákazníků. Pro jistotu jsem se ještě ohlédla přes rameno, než jsem se otočila zpátky k Evě. Levou rukou jsem se opřela o koberec na podlaze a naklonila se k ní. Jako pokaždé těsně předtím, než jsem nějakého autora políbila, cítila jsem, jak se mi v hlavě magie nadouvá do šedivého mraku, podobná myšlenka, která se zhmotní do temné barvy. Jak jsem se blížila k její tváři, začaly mě svrbět rty. Eva ztuhla. I to bylo součástí mého talentu. Několik okamžiků před políbkem a po něm spisovatelé znehyněli, zcela neschopní se pohnout. To mi poskytovalo dvojí výhodu. Jednak mi nemohli na poslední chvíli uštedřit ránu mezi oči a jednak jsem tím získala dostatek času, abych se následně mohla od políbené osoby v klidu vzdálit. Jakmile pak přišli zpátky k sobě, na nic si nepamatovali. Ani na mě. Jako bych nikdy neexistovala, podobně jako nápady, o něž jsem je připravila. Opatrně jsem přitiskla rty na její kůži. Mrak v mé hlavě se nadul, nabral ještě temnějšího odstínu, jako by z něj měly každým okamžikem začít šlehat blesky. Jako by jím cloumala neviditelná bouře, změnil tvar a zvětšil se. Polapil Evinu myšlenku na knihu, nasál všechny strípky, které s ní byly propojené. Před očima se mi promítly její postavy, zápletky příběhu i útržky textu. Ještě několik hodin si je ponesu v sobě, než definitivně zmizí ve tmě. Jednou provždy.

Poté jsem se nenápadně vzdálila a poodešla k regálu, zpoza nějž jsem Evu předtím sledovala. Po očku jsem přihlížela, jak pomalu přichází k sobě a tváří se poněkud zmateně. Pomalu mrkala a civěla před sebe. Pak pokrčila rameny a narovнала se, knihy posbírané ze země

držela v náručí. Roztržitě je pohladila po hřbetu a pak je uklidila zpátky na místo. Tím byl můj úkol vyřízený. Až dnes večer Eva přijde domů a pustí počítač, zběžně si projde svůj rukopis a o pár minut později se rozhodne ho vyhodit do virtuálního odpadkového koše. Políbení autoři sice o nutkání psát jako takové nepřijdou, ale s touhle jednou, zcela konkrétní myšlenkou je konec. *Mise splněna, nula-nula-mlask*. V pravém koutku úst mi zacukalo a můj smysl pro humor se konečně opět probral k životu. Ještě že tak. Protože bez humoru už bych to všechno nejspíš dávno vzdala.

Mou pozornost znovu upoutala kniha o kočkách, která stále ještě ležela na místě, kam jsem ji odložila. Z náhlého popudu jsem po ní sáhla a rozhodla se ji koupit. Jako dárek pro Sheldona, který ho s největší pravděpodobností nijak zvlášť neocení. Ale za tu legraci mi to stálo. Na pokladně jsem knížku zaplatila a vyšla z *Westwords* ven. Tam mě přivítalo slunce a čilý londýnský ruch velkoměsta. Ulicemi proudily davy lidí ze všech možných koutů světa. Fotili si červené autobusy a černé taxíky a jako nějací moderní mušketýři šermovali kolem svými selfie tyčkami. Naprosto jsem jejich nadšení rozuměla. Bylo to skoro až k neuvěření, ale i v Londýně se občas vyloupne krásný jarní den se zářivě modrou oblohou. Chodníky zdobily truhlíky přetékaající pestrobarevnými květy, které městu ještě dodávaly na barevné paletě. Milovala jsem zdejší rozmanitost lidí – změť jejich jazyků, které pronikaly k mým uším a dodávaly mi pocit, jako by Londýn nebylo jen město, nýbrž malý svět sám pro sebe, v němž je neustále co objevovat.

Na sluníčku mi bylo teplo, a tak než jsem se vydala na cestu domů, svlékla jsem si černou mikinu. Domů jsem to měla sotva dvacet minut a v tomhle počasí se peší procházka přímo nabízela. V kavárně za rohem jsem si objednala černou kávu s sebou, kterou jsem si nechala udělat do svého vlastního kelímku s potiskem Mimoňů. Něco takového se v mnoha čtvrtích rovnalo téměř smrtelnému hříchu. Londýn byl – v tomto ohledu mají všechna ta kliše pravdu – plný milovníků čaje,

kteří nehodlali připustit, že čaj nikdy nebude tak cool jako káva, která – mimoto navíc vylepšená sirupem, čokoládovým posypem a kakao-vým obrázkem v mléčné pěně – je prostě krásná už od pohledu. Většina Angličanů ovšem kávu vždycky bude považovat za pouhý módní trend, který se – snad! – zase brzy přejene. Ale to se načekají. Londýňané jako já, kteří jsme tomuhle nápoji propadli, se své kávy jen tak nevzdají. A to vůbec nemluvím o zástupech turistů, kteří se také staví na stranu kofeinu. Nebo to tak na mě alespoň působilo.

Když jsem došla k našemu bytu a odemkla dveře, Sheldon už na mě čekal. Přivítal mě pohoršeným zamňoukáním, bez okolků odkráčel do kuchyně a demonstrativně se zastavil před svou prázdnou miskou. *Doplňovač misky na zdrojlo, copak jsem to neříkala?*

„Je mi líto, tlouštíku. Tvůj veterinář mi kladl na srdce, že bys měl trochu zhubnout. Další porci dostaneš až večer.“

„Hrmpfff,“ vydal Sheldon zvuk velmi neobvyklý i na tohoto neobvyklého kocoura. Rád sděloval světu své dojmy a pocity, a to nejrůznějšími způsoby. Aniž by mi věnoval jediný další pohled, odtápnal ke gauči, vyskočil na něj a uvelebil se na svém oblíbeném polštářku. Stejně jako jeho jmenovec ze známého televizního seriálu sedával vždy zásadně na tomtéž místě. Tím si také vysloužil své jméno. Dělával to, už když u nás byl sotva pár dní.

Teď ode mě očekával, že se rozvalím na gauč vedle něj, abychom společně vzdychali nad Kapitánem Amerikou z *The Avengers*. To je přesně ta role mačkače dálkového ovládání, kterou jsem měla na mysli. Ale dneska nic takového nebude. Plácla jsem sebou na gauč vedle něj, vytáhla z tašky novou knížku a strčila mu ji pod nos.

„Dneska máme na programu místo superhrdinů vzdělávání,“ řekla jsem. Sheldon neprojevil žádné zvláštní nadšení. Ale vzhledem k tomu, že tlapkami dálkové ovládání obsluhovat nejde, podvolil se svému osudu a stočil se ke mně do klubíčka. Nalistovala jsem první stránku a začala předčítat, zatímco druhou rukou jsem Sheldona drbala za ušima.

Alespoň se mi tak dařilo zahnat obrazy cizího nápadu, které mi stále ještě kroužily hlavou, dokud je mrak postupně definitivně nepozřel.

Na konci knihy jsem byla bohatší o poznatek, že bláznivé kočky mívají obvykle i bláznivého pánička nebo paničku... Loupla jsem pohledem po Sheldonovi, který bezpochyby mohl sloužit jako zářný příklad podivínského, ale milého kocoura. Jestli totéž platí i pro mě, můžu být vlastně docela spokojená.

Každá ze starých múz, těch původních devíti, měla svůj atribut, který ji zastupoval, něco jako svůj symbol nebo piktogram. Někdy si představuju, že Sheldon je takový můj symbol. Malou, antimúza mňoukavého umění. Jo, to zní dobře.

A decorative flourish consisting of symmetrical, swirling scrollwork elements that frame the chapter title.

2. KAPITOLA

O den později jsem stála před *Matthews Books*. Starým, ale velmi příjemným knihkupectvím vzdáleným jen dvě ulice od našeho bytu. Tmavě hnědé dřevo fasády, do které byla vsazená dvě velká kulatá okna, se lesklo ve světle slunce. Nad vchodem se skvěl štít vlastnoručně vyvedený panem Matthewem se stylizovaným obrázkem šálku čaje stojícího na knížce. Ach, ti Angličani. Čaj, čaj a zase čaj. Ti by se snad raději vzdali svých typických taxíků a autobusů, než aby třeba jen pomysleli na to, že by se měli zříct svého milovaného horkého nápoje. V mé rodině se tenhle gen odpovědný za lásku k čaji ovšem nejspíš někde cestou ztratil. Protože moje babička, máma i já, přestože jsem se všechny v Anglii narodily i vyrostly, jsme k milovníkům čaje nikdy nepatřily. Ale káva? Už s prvním douškem bylo rozhodnuto. Co by tomu asi babička řekla, kdyby mě teď viděla? Její rady mi často chyběly. Otřela jsem si slzu z oka a zadívala se do výlohy knihkupectví.

Uvnitř byly vidět nejen knihy, ale také spousta čtenářů rozvalených na křesílkách a pohovkách, popíjejících čaj. Pan Matthew každý den spolu s odpovídajícím tipem na knihu podával jiný druh tohoto horkého nápoje. Možná bych se ho měla zeptat, jestli by pro jednu nemohl udělat i kafe. Pak bych možná konečně zase dostala chuť a našla si klid na přečtení nějaké dobré knihy. Už dlouho jsem nic nečetla. Tedy kromě té příručky o kočkách. Potřebovala bych nějakou pořádnou fantasy bichli, do které bych se mohla ponořit na dlouhé hodiny,

možná na několik dní. S rukou na klice dveří jsem byla na okamžik v pokušení do obchodu vstoupit a prošmejdit ho. Dřív jsem dokázala bloumat podél regálů a listovat knížkami celé hodiny. Ale od té doby, co vím o svém dědictví antimúzy, mi to nešlo. S každou knížkou, kterou jsem vzala do ruky, mi na mysli vytanuly tři jiné, jejichž vydání jsem vstoupila do cesty. A v tu chvíli mě veškerá chuť na čtení přešla. Ne, ani dneska by tomu nebylo jinak. Udělám to, proč jsem původně přišla, a půjdu do londýnské Knihovny mezi světy, zvané také Meziknihovna. Stiskla jsem zlatou kliku a zašeptala: „Hésiodos.“ To bylo jméno autora prvního knižního univerza, kterým položil základní kámen Litera, světa všech příběhů. Hésiodos ve svém díle *Theogonie* stvořil svět kolem řecké bohyně Mnémosyné a jejích devíti dcer, původních múz. Ty se poté vydaly ze svého knižního univerza do skutečného světa a obdařily svými polibky umělce všeho druhu. Z toho pak vznikly mimo jiné další knižní světy, které v Literu ožily. Mnémosyné, bohyně paměti a mnohými také nazývaná *Paměť*, od té doby dohlížela na Literum. Meziknihovnu, Ústředí Litera a Agenturu, která koordinovala pověření k polibkům, stvořila s pomocí svých dcer, aby vnesla řád do chaosu a umožnila co možná nejjednodušší přecházení mezi světy. Jen díky Mnémosyné a jejím dcerám mě za dveřmi *Matthews Books* čekalo něco, co zdaleka překračovalo představivost většiny normálních lidí. I proto bylo lépe, že téměř nikdo z nich o Literu nevěděl.

Opřela jsem se do dveří a na druhé straně mě přivítal těžký, ale přívětivý vzduch Knihovny mezi světy, spojující reálný svět se zbytkem Litera. Vůni, pro tuhle knihovnu tolik charakteristickou, tvořila směsice starého papíru a kůže, dřeva a prachu. Tmavou, naleštěnou laminátovou podlahu, která se táhla celou budovou, jsem už znala stejně důvěrně jako tu u nás doma. Ale nad nekonečnými řadami regálů s knihami, které se rozbíhaly vpravo i vlevo ode mě, jsem žasla pokaždé znovu. Police byly přinejmenším desetkrát vyšší než já a působily jako

věže z tmavohnědého dřeva, které své poklady vydají jen odvážným dobyvatelům. Hřbet vedle hřbetu tu na policích stály vměstnané knihy, každá z nich jen v jednom jediném výtisku. Sbírka nacházející se v těchto prostorách obsahovala každou existující knihu, kterou kdy napsali autoři z Londýna nebo která se v Londýně odehrávala. A vzhledem k tomu, že hlavní město Anglie se mezi autory ze všech ér a všech zemí těšilo skutečně velké oblibě, místní knižní inventář byl skutečně obsáhlý. Od fantasy příběhů přes historické romány až po detektivky – bylo tu od všeho něco. A nejen to. Z londýnské Meziknihovny se dalo dostat do všech těchto londýnských knižních světů, které v Literasu existují vedle sebe. Postavy z oněch příběhů mohly do Meziknihovny také vstupovat a přecházet do jiných knih, do cizích světů. Vyprávění jejich vlastních příběhů to nijak nerušilo. Jejich světy budou na věky věků existovat takové, jaké jsou na konci dané knihy nebo série. Jejich příběhy byly zakonzervované v podobě, která knižním postavám nabízela jen minimální možnosti pro další vývoj. Prostor ke změnám se nabízel především na emocionální úrovni. Protagonisté mohli v rámci i vně svých knih uzavírat nová přátelství, zamilovávat se a cestovat si, kamkoliv se jim líbilo, ale zůstávali vždy v téže podobě, nesmrtelní, dokud Literasum zůstane Litersem.

Jedinou výjimku představují lidé jako já. Potomci skutečných lidí a fiktivních postav, jejichž existence se vzpírá veškeré logice a kteří přesto existují. Představovali jsme pojítka mezi oběma nerovnými univerzy. Přesto jsem se cítila doma jen v jednom z nich – v tom skutečném.

Nad pořádkem v londýnské Meziknihovně neúnavně bděla paní Badhamová. Byla ztělesněním typické knihovnice a stejně jako všichni ostatní zdejší zaměstnanci byla knižní postavou z jednoho ze světů ukrytých ve zdejších policích. Paní Badhamová musela stát předlohou pro všechna ta klišé o knihovnicích, nebo byla její postava takovou předlohou přinejmenším silně ovlivněná. Kombinací pevné ruky a přísných pravidel se starala o to, aby v Meziknihovně navzdory přítomnosti tolika

knížních postav nevypukl chaos. Lidé se spolu bavili jen polohlasem, nikde se nepovalovaly odložené knihy a v žádném případě nehrozilo, že by došlo k potřísnění třeba jen jediného růžku papíru jakoukoliv potravinou či nápojem. Paní Badhamová viděla všechno. Drdůlek na týle byl jako její třetí oko. Věděli to všichni, kdo sem chodili. Ale nikomu o tom neřekli. A mně tím pádem už vůbec ne. Zjistila jsem to až ve chvíli, kdy jsem se dostala právě do hledáčku tohoto třetího oka a vyděsila se k smrti, když paní Badhamová káravě vyslovila mé jméno. Toho dne jsem se totiž opovážila si do Meziknihovny přinést kávu v cestovním kelímku. Takovou chybu už podruhé neudělám.

Pouze v koutku s křesílky za jejím pultem bylo dovoleno cokoliv konzumovat. Dokonce si tam člověk mohl vzít něco ke čtení s sebou, pokud se již v minulosti osvědčil jako hodný této výjimky a dostatečně osobnostně vyzrálý. Jedním z těch, kterým bylo této výsady dopřáno, byl Tom, můj mentor, s nímž jsem se tu teď měla sejít.

Zcela podle očekávání jsem ho našla sedět v rezavě hnědém křesle v nejzazším koutě. Na stolku před ním stál šálek s čajem, v jedné ruce držel tlustou knihu, do které byl zcela pohroužený. Prsty jemně přejížděl po ořízce, zatímco jeho oči rychle létaly po řádcích. Také Tom byl knižní postavou. Pocházel z jednoho raně viktoriánského příběhu, čemuž odpovídal i jeho oděv. Na sobě měl hnědou vestu přes šedobílou košili, k tomu společenské kalhoty z tmavošedé látky, která už zjevně zažila lepší časy. Takhle tu chodila spousta londýnských postav – pokud jde o knihy odehrávající se v anglické metropoli, viktoriánská doba byla zdaleka nejoblíbenějším obdobím.

Světle zrzavé vlasy Tomovi divoče odstávaly do všech stran, protože měl zvyk si s nimi při čtení bezmyšlenkovitě pohrávat. Se svými čtyřicetiletými lety měl přede mnou pouhých pět let náskok, vypadal však výrazně starší než skuteční muži v jeho věku. Pleť měl bledou a místy prokreslenou hlubokými vráskami, vlasy řídké a bez lesku. I to bylo průvodním jevem viktoriánského období, ať už toho skutečného, nebo

smyšleného. Podepisovalo se na lidech a já se pokaždé cítila vděčná, že jsem se narodila do jiné epochy. Pokud šlo ovšem o Toma, nikdy si nestěžoval. Byla to klidná a nenáročná postava, která zbytečně neplýtvala energií na to, že by se rozčilovala nad věcmi, které stejně nemůže změnit. Někdy jsem mu to záviděla – já sama jsem v mnoha situacích neprojevovala tolik trpělivosti. Tak jako teď, když jsem míjela skupinu knižních postav, abych se k Tomovi dostala. Jakmile jsem se přiblížila na pár kroků, rozhovory utichly a já cítila nevraživé pohledy, kterými mě častovaly. Jako vždycky, když jsem tu byla.

Jako antimúza jsem bránila vzniku nových světů a nových postav. V očích knižních postav jsem byla něco jako... zloduch. Otréla jsem si zpocené ruce o kalhoty. S pohledem pevně upřeným na Toma jsem pokračovala dál. Snažila jsem se nedat na sobě znát, jak moc mě náhlé ticho znervózňuje.

Tom si mě všiml, až když jsem se posadila na židli proti němu. Zvedl hlavu a na tvář se mu vloudil úsměv. Protože Tom, na rozdíl od téměř všech ostatních v Literesu, se mnou navzdory všemu pořád ještě mluvil.

„Malou, rád tě vidím!“ Zaklapl knížku a s posledním toužebným pohledem ji odložil stranou. „Dáš si něco k pití?“ Natáhl se pro láhev s vodou, která stála na stolku.

„Ne, děkuju,“ odpověděla jsem a posunula svou židli tak, abych měla všechny ostatní za zády. Ti se pomalu a tiše vrátili ke svým hovorům. Na Toma náhlá změna nálady neudělala prázdný dojem. „Co to čteš?“ zeptala jsem se ho.

Oříškově hnědé oči se rozzářily, jednu ruku měl stále ještě položenou na obálce knihy. Zatukal na ni prstem. „Jedná se o detektivní román, který se odehrává v budoucnosti. Velice napínavé. Rozhodně bych ti doporučil si to přečíst.“

„Detektivky mě nikdy moc nebraly.“ Stačilo mi, že žiju s mámou, která pracuje pro Metropolitní policii, familiárně přezdívanou také *Met*,

kteřá sídlí v New Scotland Yardu. Tam nikdy nebyla o strašidelné a krvavé historky nouze.

„Ty prostě nevíš, co je dobré,“ zažertoval Tom a zasmál se. Pobaveně jsem obrátila oči v sloup, protože podobné výčitky mi dělal pokaždé, když jsem odmítla některé z jeho doporučení.

Tom mi byl před rokem a půl Agenturou přidělen jako mentor a prostředník. Společně se mnou se staral o úkoly, které jsem dostávala. V Literu totiž existovala mnohá zákoutí, která mi zůstávala odepřená. Šlo mimo jiné o Ústředí, z něhož se dalo dostat do knižních světů z jiných zemí, a Agenturu, do které se tudy chodilo. Tam za mě chodil Tom. A mně to tak naprosto vyhovovalo.

Protože i když ve mně Literum vzbuzovalo zvědavost, přece jen jsem se do něj nechtěla pohroužit natolik, abych se vystavila nebezpečí, že by ve mně probudilo mou dřímající temnou stránku. Jasně, zní to možná trochu moc dramaticky, ale když má člověk otce, který vzešel z tragédie, nemůže být opatrnosti nikdy dost.

Vylovila jsem z kabelky Evinu složku a položila ji před Toma na stůl. „Úkol úspěšně splněn.“

Tom si přitáhl papírové desky k sobě a spokojeně přikývl.

„Hned zítra ráno to zanesu do Agentury. Paní Pattonová bude mít radost.“

„A přesně o to tady jde, že?“ prohlásila jsem a ani se nesnažila skrýt posměch a nelibost v hlase.

Martha Pattonová, která vedla Agenturu spolu se svým manželem Robertem, byla ten typ ženy, co pro úsměv musí chodit hodně, hodně daleko. Už od chvíle, kdy za námi s mamkou v den mých osmnáctých narozenin přišla, aby mi pověděla o mém daru múzy, nebo spíš antimúzy, mě nemohla vystát. Vždy se ke mně chovala nepřátelsky, doslova na mě prskala, kdykoliv jsem jí položila nějakou otázku, a od samého počátku mi dávala jasně najevo, že v Ústředí a v Agentuře nemám co pohledávat. Možná si myslela, že bych jim tam olíbala

všechny dobré múzy, a mohla tak zruinovat pověst její Agentury. Pokud bych u nich se svým talentem vůbec něco zmožila. Možná jsem se jí prostě jenom nelíbila. To se mi zatím nepodařilo zjistit, přesto jsem se raději držela jejích pokynů a snažila se neklást příliš mnoho otázek. Bylo to tak lepší pro nás pro všechny.

„Nemrač se, budeš mít vrásky,“ pokáral mě Tom žertem a zamával mi rukou před obličejem.

„Myslela jsem na paní Pattonovou,“ přiznala jsem a protřela si tváře, abych se uvolnila. Moc to nepomohlo.

„Aha, rozumím,“ prohlásil a mrknul na mě. Na tváři se mu objevil soucitný výraz. Moc dobře věděl, co si o ní myslím. A přestože to ze slušnosti popíral, věděla jsem, že ji ve skrytu duše nemá rád stejně tak jako já. I on byl v její přítomnosti pokaždé jako na jehlách a dovolil si vydechnout, až když se k nám paní Pattonová otočila zády. Její muž byl zřejmě o něco sympatičtější, ale osobně jsem se s ním ještě nepotkala a musela jsem se tedy spoléhat pouze na to, co mi o něm řekl Tom. Kéž by k nám tehdy přišel on vyjevit mi, že mám dar vymazávat myšlenky. Možná by to alespoň nebyl takový šok. Ale on se v Agentuře staral o jiné úkoly.

Tom si povzdechl a lokl si čaje. „V každém případě tu složku zanesu zpátky a dám vědět, až pro tebe budu mít nový úkol. Teď už umím dokonce i posílat SMS zprávy!“ Hrdě se napřimil.

„To musím vidět!“

Tom vystrchal na naše poměry pravěký mobil, který mu dala Agentura k dispozici, aby se se mnou mohl spojit přes hranice našich odlišných světů, a začal vytukávat zprávu. Můj exemplář s dotykovým displejem a internetovým připojením byl mnohem modernější. Vytáhla jsem ho z kabelky a čekala. Netušila jsem, jak přesně spojení mezi světy pomocí mobilních telefonů funguje, ale nepochybně se muselo jednat o nějaký druh magie. Agentura určitě použila nějaký z knižních světů. Komunikace mezi světy podléhala stejně jako všechno ostatní

přísným pravidlům, ale v zásadě nebyla zakázaná. Především ne pro Mnemosyné a její Agenturu, která by se dala označit za vládce Litera.

A skutečně – netrvalo to ani minutu, než můj telefon pípнул a oznámil přijetí nové zprávy.

Ahoj Malou.

„Výborně,“ pochválila jsem Toma a uklidila mobil zpátky do kabelky. „Tak až pro mě budeš mít nový úkol, ozvi se mi touhle cestou. Alespoň se pocvičíš, ať píšeš trochu rychleji.“

Ale to už mě Tom neposlouchal. Toužebně pokukoval po své detektivce.

Neubránila jsem se úsměvu. Tenhle pohled jsem znala. Nebo jsem přinejmenším věděla, jak se cítí. Na prsou mě píchl ostěn závnosti. „Je to hodně napínavé?“

Tom vzdychl, ale oči od knihy neodlepil. „Dalo by se to tak říct. Což ale neznamená, že bych se tě chtěl zbavit,“ prohlásil omluvně a přece jen se mu podařilo odtrhnout pohled.

„To je v pohodě. Rozumím. Není nad dobrou knihu. Tak já vás spolu nechám o samotě.“ Zvedla jsem se a přisunula židli zpátky ke stolu. *Nikdy se neplet mezi čtenáře a jeho knihu*, říkávala vždycky moje kamarádka Emma. *To nedopadá dobře.*

Tom se zazubil a schoval se zpátky za svou detektivku.

„Uvidíme se!“ dostal ze sebe ještě, ale to už byl napůl zpátky v příběhu. Obrazně řečeno, ne doslovně. Na to by musel přece jen projít dveřmi.

Ve chvíli, kdy jsem vyšla z čítárny a zamířila k východu, jsem zaslechla někoho volat mé jméno.

„Malou, počkej!“ Než jsem se za tím hlasem otočila, ještě jsem zahlédla, jak se paní Badhamová ohlédla mým směrem a nasadila kyselý výraz. Jakékoliv zvyšování hlasu ve své knihovně rozhodně nestrpěla.

Přes mé rameno se na provinilce pohoršeně zamračila a pak se dál věnovala obrazovce svého počítače. Au, tenhle pohled musel bolet. Když jsem se ale obrátila, uculila jsem se. Tím, kdo na mě volal, totiž nebyl nikdo jiný než Emma Holmesová. Jako bych ji svou myšlenkou přivolala.

Jestli na světě existuje jeden jediný člověk, který si z paní Badhamové nic nedělá, pak je to Emma. Stejně jako já pracuje už přibližně rok a půl jako antimúza. Ve skutečnosti se ani nejmenuje Holmesová, nýbrž Millerová. Ale je to ten největší fanoušek Sherlocka Holmese, jakého znám, a kdykoliv se slavný detektiv někde mihne, běhá za ním jako pejsek. Došlo to dokonce tak daleko, že někdy nosí viktoriánské šaty, a na hlavě má prakticky neustále nasazenou typickou sherlockovskou čepici, zpod níž jí vyčuhují blondaté lokny. Za celý půlrok, co jsem ji znala, jsem ji ani jedinkrát neviděla bez tohohle nezbytného módního doplňku. V kabelce vždy nosí lupu a v mezičase se jí podařilo získat si slušné jméno jako detektiv řešící případy všeho druhu v knižním i skutečném světě.

Její rodiče, přesněji řečeno její matka a její nevlastní skutečný otec, vedli soukromou detektivní kancelář, ve které pracovala i Emma. Millerovi čas od času spolupracovali s *Metem* jako konzultanti, a Emma se na několika případech už také podílela.

Prakticky od mala vyrůstala s hádankami a byla v nich neuvěřitelně dobrá. Studovala forenzní vědy a stejně jako já ještě bydlela u rodičů. Po škole by chtěla vstoupit do detektivní kanceláře rodičů jako plnohodnotný partner.

„Ahoj Emmo,“ pozdravila jsem ji. „Jsi tady pracovně?“ Objala mě celá zadýchaná. Emma byla neustále v pohybu. Patřila přesně k tomu typu lidí, co espresso pijí spíš proto, aby se na chvílku zastavili. Tedy teoreticky by pila, kdyby celou svou duší nepropadla earl greyi. Tvář měla začervenalé a upravila si sherlockovskou čepici, která jí seděla mírně nakřivo.

„Jo,“ odpověděla a zazubila se. „Jsem na stopě jednomu ukradenému USB disku.“

„Byly na něm nějaké důležité dokumenty?“

„Veelmi důležité dokumenty,“ zašeptala přehnaně dramaticky. „Byla na něm spousta fotek Muffina.“

„Mám se vůbec ptát, kdo je Muffin?“

„Ne, nemyslím si, že to chceš vědět. Ale o to nejde. Chtěla jsem se tě zeptat, jestli bys neměla chuť se mnou jít příští týden do kina.“ Zaskvíly jí oči.

„Na co?“

Roztáhla pusu od ucha k uchu a já začala tušit, o co jde. Zvedla jsem ruku.

„Oukej, nic neříkej. Buď je to něco s Benedictem Cumberbatchem, Sherlockem Holmesem, nebo... jedním z těch bratrů Hemsworthových, mám pravdu? Ale to je vlastně fuk, co to bude, jdu s tebou.“

„Výborně,“ zatleskala Emma. „Nech se překvapit. Pošlu ti pak kdy a kde. Teď už musím. Měj se!“ Ale to už prosvištěla kolem mě na půl cesty k hlavnímu východu, jako vždy zločinu na stopě.

Knižní postavy nemohly antimúzy, jako jsme byly Emma a já, vystát, ale přesto byly dostatečně pragmatické na to, aby se nezdráhaly požádat Emmu o pomoc, když něco potřebovaly. Čas od času se totiž stávalo, že někdo z postav porušil pravidla a odnesl si z jiného knižního světa do toho svého něco, co mu nepatřilo. To bylo sice přísně zakázáno, ale protože v Literisu neexistovala žádná policie ani nic podobného, museli okradení najít jinou cestu, jak se dostat ke svým věcem zpátky.

Poprvé, když ji jedna z postav oslovila, měla Emma nutkání odmítnout, pak jí ale došlo, jak cenná taková spolupráce může být. Namísto peněz, které bychom od knižních hrdinů stejně nemohly přijmout, si nechala platit informacemi o Literisu. Díky tomu už nashromáždila pozoruhodné množství faktů. Některé informace byly závažnější než jiné, ale pro Emmu měl každý takový dílek do skládačky

cenu zlata. V tomhle ohledu jsme se od sebe zásadně lišily. Ona chtěla vědět, kolik jen bylo možné, já jen tolik, kolik bylo nutné.

Ještě chvíli jsem bezcílně bloumala mezi řadami regálů, vychutnávala si příjemnou vůni papíru a inkoustu. Na světě existuje tolik knih, že když člověk hledá něco ke čtení, má problém si vůbec vybrat. Za chůze jsem naslepo pohladila rukou hřbety knih a namátkou jednu vytáhla. Podle obálky a názvu se jednalo o fantasy román. Text na přebalu zněl slibně. Přečetla jsem pár vět první kapitoly, než se ve mně znovu ozvalo špatné svědomí. Tenhle nápad vznikl jen proto, že ho někdo jako já nezničil. Zahleděla jsem se na prázdné místo v regálu, odkud jsem knihu vytáhla. Zela v něm díra, ne nepodobná důsledkům mé temné magie, která myšlenky nechávala zmizet jednou provždy. Opatrně jsem vrátila román zpátky na místo a raději se vydala domů.

3. KAPITOLA

Přesně o týden později jsem vyrazila vyřídit další úkol. Poté, co mi Tom poslal textovou zprávu a sešli jsme se v Meziknihovně kvůli předání spisu, jsem se rovnou bez jakéhokoliv odkládání vypravila za Edwardem Evensem, potenciálním spisovatelem, kterého jsem měla políbit. Vlastně jsem původně měla v úmyslu doma zkouknout novou sérii *Lucifera* a zakázce se věnovat až zítra, ale pak jsem se rozhodla, že nejdřív raději vyřídím povinnosti.

Tolik sebekázně jsem u sebe neznala. Nejspíš to bude mít na svědomí ta černá káva, kterou jsem si koupila po odchodu z Meziknihovny. Zázračný všelék, jako vždy.

Podle spisu byl Edward Evens pecivál středního věku, který se nyní už téměř pět let snažil přenést na papír svůj nápad na sci-fi román. Možná měl být můj zásah v tomhle případě spíš aktem milosrdenství, který ho konečně z toho bludu vysvobodí a dá mu šanci, aby si našel nějaký nový projekt nebo koníčka. Možná ale taky jeho knižní námět nabral podoby, kterou Mnémosyné a Agentura nemohly a nechtěly dál trpět. Protože některé náměty, jak mi ozřejmila paní Pattonová, byly příliš nebezpečné nebo příliš škodlivé, než aby mohly být zpřístupněny širokému publiku. Jak přesně tuto škodlivost a nebezpečnost definovaly, jsem samozřejmě netušila. Stejně jako jsem neměla tušení, odkud Agentura pro řízení činnosti můz informace o autorech získává. Paní Pattonová umně odrážela veškeré otázky mířící tímhle směrem, které jí Emma kladla. Tušila jsem, že v tom bude mít prsty Mnémosyné.

Knížní postavy o tom nic nevěděly, stejně jako toho věděly ještě méně než my o Agentuře. Nebo alespoň tak Emma usoudila na základě informací, které směnila za své služby.

Ať už tedy byly mé důvody jakékoliv, stála jsem teď před domem Edwarda Evense. Bydlel v činžáku v centru Londýna, v jednom z těch velmi starých, ale zároveň velmi elegantních domů plných ozdobných kudrlinek a štukování, s vysokými stropy a vrzajícími schody. Dům stál v úzké boční uličce, kam se nevešla ani auta a kam se člověk dostal jedině pěšky. Nevýhodou takových domů byla ovšem absence výtahu. Musela jsem proto až do posledního patra pěkně po svých.

S pizzou v ruce jsem se chtěla vydávat za kurýra, který si spleť dveře, a zapříst tak se spisovatelem hovor. A jakmile pan Evens otevře dokořán, aby mi ukázal správné dveře, využiju příležitosti a vtisknu mu polibek na tvář. Pak zmizím i s pizzou, kterou si pak v klidu sním doma. Tenhle trik jsem použila už několikrát a pokaždé skvěle fungoval. Bylo to nenápadné, nikdo mi nevěnoval pozornost a jako odměna na mě na konci splněného úkolu čekala lahodná pizza. Než se dostanu domů, bude sice studená, ale tak ji mám stejně nejradši. Kdykoliv. Ráno, v poledne nebo večer. Už jen při tom pomyslení se mi začaly sbíhat sliny.

Když jsem vstoupila na schodiště a představila si to množství schodů, které mě čekalo, povzdechla jsem si. Sport rozhodně nepatřil k mým koníčkům. Funěla jsem po schodech a jen vyhlídka na lákavě vonící pizzu mi dávala sílu pokračovat. Když jsem zahýbala na schodiště spojující třetí a čtvrté patro, najednou jsem se ocitla tváří v tvář policistovi v uniformě. Stál tam na podestě a zatarasil mi cestu k posledním sedmi schodům ke dveřím od bytu pane Evense, na které odtud bylo vidět. Byly pootevřené, za nimi jsem slyšela kroky. Zaražen jsem se zastavila. Policista s neuvěřitelně bujným knírkem mě sjel opovrhlivým pohledem a založil si ruce na prsou.

„Dobrý den,“ řekla jsem.

„Dobrý den, slečno...?“

„Wintersová,“ odpověděla jsem automaticky, ještě než mě vůbec napadla myšlenka, jestli je moudré prozradit mu své skutečné jméno. Ale přičilo se mi lhát policii. To nikdy není dobrý nápad.

Strážník měl příjemný hlas a knírek na horním rtu mu při mluvení poskakoval. Jako malé ručičky, které mi mávaly. Jen s velkou námahou jsem v sobě udusila smích a soustředila se na jeho ramena. Frčky na uniformě svědčily o hodnosti konstábla. „A vy jste konstábl...“ Odmlčela jsem se, aby mi prozradil své jméno.

„*Detektiv* konstábl Piper,“ opravil mě. Detektiv? Tohle označení nosili jen zaměstnanci kriminálky. Zahleděla jsem se na dveře do bytu. Něco tady nehrálo.

„Slečno Wintersová,“ pokračoval, aniž by dál rozpitvával můj omyl, „vy v tomto domě bydlíte?“

„Ne,“ přiznala jsem podle pravdy a obrátila pohled zpátky k němu. Zvedla jsem před sebe krabici s pizzou. „Mám tady zásilku pro pana Evense.“ Z bytu až k nám na schodiště pronikaly hlasy, ale bohužel jsem nezachytila ani slovo.

„V tom případě vás bohužel musím zklamat. Pan Evens vás nebude moci přijmout. Měla byste odejít, slečno.“ V očích se mu zračila stopa smutku, ale jeho slova zněla naléhavě. Tak snadno se mě ale nezaví.

„Jak to, že ne? Stalo se něco?“

Muž polkl a na okamžik zaváhal. Pak řekl: „Je mrtvý.“

Zalapala jsem po dechu a po zádech mi přeběhl ledový chlad. Mrtvý? To přece není možné. Pomyslela jsem na fotografii pana Evense, kterou jsem měla v deskách v kabelce. Působil na ní sice trochu unaveně, ale skrz naskrz živě.

„Stal se obětí nějakého zločinu?“

„Víc vám k tomu bohužel nemůžu sdělit, slečno. Odejděte, prosím.“ Samozřejmě, že mi nemohl nic říct, to bylo zakázané. Ale zkusit jsem to musela. Namísto toho, abych se otočila, jsem si ho ale dál

prohlížela, civěla na dveře a snažila se zachytit hlasy přicházející z nitra bytu. Byla jich spousta. Kde stály vozy policejní hlídky? Před domem jsem žádná auta parkovat neviděla, na to byla ulička koneckonců příliš úzká. Pravděpodobně parkovali na opačné straně bloku, a proto jsem si jich nevšimla. Provokativně jsem se podívala na konstábla.

„Vzhledem k tomu, že vás sem poslali dělat hlídacího psa a tam nahoře,“ ukázala jsem směrem k bytu pana Evense, „je evidentně dost ruš-no, tipovala bych to na nějaký zločin. Protože to se pak tyhle věci dělají trochu jinak.“ Při výrazu „hlídací pes“ mu poklesly koutky a jeho knírek teď vypadal jako malinkatý panáček, který uraženě hrozí pěstičkami do vzduchu.

„A vy snad víte něco o tom, jak se *tyhle věci* dělají?“ zeptal se nedůvěřivě a založil si ruce v bok, velmi blízko opasku, na kterém mu v pouzdru visela služební zbraň. Tahle póza mě zcela evidentně měla zastrašit, ale já nehnula ani brvou. Rozhodně po mně nezačne střílet jen kvůli pár všetečným otázkám.

„Moje máma je policajtko, docela dost toho vím od ní.“ To byla pravda, i když jenom tak napůl. Ve skutečnosti byla máma vrchní superintendantka a šéfovala Oddělení kriminálního vyšetřování, kterému byli podřízeni všichni kriminalisté, tedy mimo jiné i tenhle konstábl stojící přede mnou, pokud jsem to odhadla správně. Mezi ní a jím ležela vzdálenost dalších tří služebních hodností.

Vzhledem k tomu, kolik jsem si vyslechla strašidelných historek o její práci a odvrácené tváři Londýna, mě podobné zločiny zahrnující oběti na životech šokovaly méně než většinu jiných lidí. Spatřovala jsem v nich spíš záhadu, kterou je třeba rozluštit, než tragédii, jež s tím byla spojená. To jsem měla právě po mémě – v průběhu času jsem nejspíš začala vidět věci její optikou.

Konstábl ale zůstal neoblomný.

„Ani tak vám o tom případu nemohu nic říct,“ zamručel nevrle. Aha, takže se tu skutečně jedná o nějaký „případ“. Teď už můj žaludek

nekručel jen hlady, nýbrž i zvědavostí. A nervozitou. Nutně jsem o tom potřebovala zjistit něco víc, koneckonců ode mě měl pan Evens dostat doručení polibek, takže se mě to také týkalo. Emma by na mém místě určitě už jen na schodech našla celou řadu důležitých stop. Zato já jsem si všimla jedině prachu a skvrn od vlhkosti na dřevě.

„Ptám se jenom proto, že tu mám tuhle voňavou pizzu.“ Znovu jsem mu zamávala krabicí před nosem. „Bez peněz se za šéfem vrátit nemůžu. Jedině že bych mu k tomu naservírovala i nějaký dobrý důvod. Snědla bych ji sama, ale jednak pizzu s ananášem nejím a jednak to máme zakázané.“ Tyhle spontánní lži mi nešly snadno přes pusy, ale nebylo zbylí.

„Zítř ráno o tom určitě najdete článek v novinách. Tam už se váš šéf dočte, co se stalo.“ Kníráč si založil ruce na prsou. Pro něj tím naše konverzace evidentně skončila. Sakra, takhle se nikam dál nedostanu. Přemýšlela jsem, jak bych to mohla zkusit ještě jednou, když ze dveří bytu vystrčil prošedivělou kstici muž kolem padesátky.

„Zdá se mi to, nebo tu voní pizza?“ zeptal se a pohledem neomylně našel krabici, kterou jsem držela v rukou.

Konstábl zasalutoval. „Váš čich vás neklame, *vrchní inspektore* Adamsi.“ Ukázal rukou na mě. Oho. Takže vrchní inspektor. Konstábl se mě nejspíš snažil zastrašit, když mě tak důrazně upozornil na to, že přede mnou stojí muž, který tenhle zásah vede. To si ale bude muset vymyslet něco lepšího. Na inspektorovu tvář se vloudil úsměv, zamnul si ruce a vyšel ven na chodbu. Na sobě neměl uniformu, jen tmavé džíny, šedou košili a zbraň v pouzdru za pasem. Konstábl stojící přede mnou chtěl pokračovat, ale já ho předběhla.

„Mám tu pizzu pro pana Evense, pane. Stalo se mu něco? Váš kolega mi nechce nic prozradit, ale já potřebuju mít co říct šéfovi, jestli se vrátím bez peněz.“ Nasadila jsem prosebný výraz.

Inspektor se nedíval na mě, nýbrž na krabici v mých rukách, jako by měl umířit hlady. Odkášlal si.

„Pan Evens byl zavražděn. Přibližně před půl hodinou. Sousedé slyšeli křik a zavolali policii,“ řekl a sešel po schodech. Teď se podíval i na mě. „Přicházíte jako na zavalanou. Ani jsem se kvůli tady tomuhle nestihl navěčeřet. Kolik vám dám?“ Jednou rukou ukázal na krabici s pizzou, druhou už hledal v kapse kalhot.

Tím jen potvrdil jedno velmi staré, nicméně pravdivé klišé o Angličanech: jejich černý humor. Jen Angličana může napadnout dát si pizzu, kterou si objednal člověk, jehož mezitím někdo zavraždil. O tom, že si ji pan Evens ve skutečnosti neobjednal, inspektor pochopitelně vědět nemohl. A já, abych zachovala své krytí, jsem se teď své pizzy musela vzdát. Stejně mě na ni přešla chuť. Při pomýšlení, že jen pár metrů ode mě leží bez života a s prázdnýma očima člověk... spisovatel, kterého jsem měla políbit. Přejel mi mráz po zádech. Inspektor vytáhl peněženku, ale nenašel v ní žádné peníze. Rozmrzele sevřel rty a otočil se k bytu.

„Lansbury! Pojdte sem!“ Mně mezitím řekl: „Vydržte, prosím, můj kolega u sebe určitě bude mít nějakou hotovost. Nezdržíme vás dlouho.“

Takže mi zbývalo ještě pár minut. „Co se to tady stalo?“ zkusila jsem to znovu. Možná bude vyhládlý inspektor sdílnější než konstábl. Ten ke mně vyslal varovný pohled, který jsem ale ignorovala.

„To není nic pro uši mladých slečen,“ prohlásil inspektor a mrknul na mě, což mě ovšem nijak nepřesvědčilo. Vážnost v jeho očích zbavovala jeho hlášku veškeré nadsázky. Připomínalo mi to mámin výraz, když mi vyprávěla o některých případech. Samozřejmě si policejní vyšetřovatelé postupem času vytvořili tvrdou slupku, aby s tím, co viděli, vůbec mohli žít, to bylo pochopitelné. Ale pořád to byli živí lidé, mající city, takže se jich to všechno nemohlo nedotknout. Tahle práce rozhodně nebyla žádný med.

Kníratý konstábl se nezmínil o tom, co jsem před chvilkou řekla o své mámě, a já mu za to v duchu poděkovala. Inspektor by moji mamku zcela jistě musel znát osobně a já se chtěla vyhnout tomu, že